

tals Opfattelse og efter Udfaldet af Afstemningerne igaar — bestemt til at rumme alle de Tilfælde, som ikke falde ind under de i det Foregaaende fastsatte Forsørgelsesregler. Naar der altsaa f. Ex. er Tale om Fødestedet for et ægte Barn, og Moderen paa Fødselstiden har haft fast Ophold paa et Sted, er dermed Barnets Fødested bestemt; men dersom Moderen ikke har haft fast Bopæl paa noget Sted i det Dieblit, Barnet fødtes, saa afgiver Loven ingen Regel, saa er der ingen Kommune, der efter Loven er forpligtet til at tage Barnet, og da skulde altsaa Barnet være forsørgelsesberettiget efter § 29. Det Samme skulde finde Sted i det tilsvarende Tilfælde med Hensyn til uægte Børn. Det er maatte muligt, at der, saaledes som Lovforslaget nu foreligger, og efter de Afstemninger, der have fundet Sted, er Nødvendighed for at foretage en lille Redaktionsændring i Begyndelsen af § 29; men Tanken er paa dette Punkt i sig selv klar nok. Vi have foreslaaet den Forandring i § 29, at ikke blot de $\frac{3}{4}$ af Omkostningerne skulde godtgøres de mindre Kommuner af de større, men at samtlige Omkostninger skulde godtgøres. Det er jo piensynligt, at Grunden, hvorfor Regjeringens Forslag gaar ud paa, at kun $\frac{3}{4}$ af Omkostningerne skal refunderes, er den, at man i den Omstændighed, at Kommunen selv maa bære $\frac{1}{4}$, vil søge en Garantii for, at denne Fattigforsørgelse sker med den fornødne Økonomi. Vi have imidlertid ment, at det Samme kunde opnaas uden Behyrkelse for Kommunen ved at bestemme, at Amtsraadet, dersom dette ikke fandt, at de Fattiges Forsørgelse skete med Økonomi, kunde overtage dem til umiddelbar Forsørgelse. Den vigtigste Ændring, vi foreslaa, er imidlertid den, at det kun med Hensyn til Landkommunerne bliver bestemt, at Udgifterne ved Forsørgelse skulde godtgøres, saaledes altsaa, at Kjøbstæderne ikke kom til at deltage i dette Forhold. Som det vil ses, gaar Lovforslaget ud paa, at Reglen skulde gjælde om samtlige Kommuner, baade Kjøbstadkommuner og Landkommuner, den Regel, at de kunde faae deres Udgifter refunderede, idet Refusionen skulde ske ved en aarlig Fordeling paa Amtsraadsstrebene og de i samme beliggende Kjøbstæder. Vi have forment, at det ikke var tilraadeligt her at indføre et nyt Fællesskab imellem Kjøbstad og Land, som ikke er hjemlet i tidligere Regler, saa længe der ikke findes noget Fællesskab i Bestyrelsen af de Anliggender, hvorom der her er Spørgsmaal, og det allermindst med Hensyn til Udgifter af denne Natur, som jo ere Udgifter, hvis Størrelse saa temmelig staa i vedkommende Kommunes egen Haand. Ligeledes have vi ment, at der heller ikke var nogen Anledning til Fællesskab imellem Amtets Kjøbstæder i denne Retning, men, at det var rimeligt, at den Slags Udgifter bleve baarne af hver Kjøbstad for sig. Det staaar for Flertallet som Noget, man maa slutte af de forskellige

Ytringer, der ogsaa ere fremkomne i denne Sag, at der ikke er noget Ønske i Kjøbstæderne om at beholde et saadant Fællesskab, men, at det tværtimod findes unaturligt, at en mindre Kjøbstad maatte skal komme til at kontribuere til de større Udgifter af den Natur, som ramme en anden større Kjøbstad. Derfor gaar vort Forslag ud paa, at Landkommunerne skulde have Ret til at erholde Omkostningerne refunderede af Amtsrepartitionsfonden, men at der for Resten ikke bliver nogen Udgang til at gaa tilbage til de større Kommuner i dette Tilfælde.

Skær: Den første af de Paragrafer, som nu er under Behandling, er tillige det første Sted, hvor de internationale Forsørgelsesforhold berøres. Ligesom vort Land i det Hele ligger aabent for en lidet begrænset og lidet kontrolleret Indvandring, nyde navnlig ogsaa Landets Fattigkommuner kun en ringe Beskyttelse imod at bebyrdes med Forsørgelse af Udlændinge, som her i Landet blive trængende til Fattigunderstøttelse. Derfra gjøres der i Lovforslagets § 25 og ved enkelte andre Bestemmelser i Forslaget et meget væsentligt og meget priseligt Fremskridt. Det Bestaaende er, som bekendt, at der forsaavidt ikke gjøres Forskiel mellem Indlændinge og Udlændinge, som en Udlænding ved et uafbrudt og selvstændigt Ophold her i Landet i 5 Aar erhverver Forsørgelsesret. Dette forandres nu ved § 25 derhen, at Udlændinge kun kunne vinde Forsørgelsesret gennem Indfødsret og ved Giftermaal. Naar der for det Første siges, at Udlændinge vinde Forsørgelsesret her i Landet, naar de erholde Indfødsret, saa er derved fastsat, at de i samme Dieblit, som de erholde Indfødsret, eller rettere fra det Tidspunkt af, da de i Genhold til den udfomne Indfødsretslov for Indenrigsministeren godtgjøre, at de ere løste fra deres statsborgerlige Forhold i det fremmede Land, ere forsørgelsesberettigede her i Landet og ikke da først begynde at erhverve Forsørgelsesret. Saaledes som Bestemmelsen er redigeret, bliver imidlertid en Klasse Udlændinge udelukkede fra, nogenstunde at kunne vinde Forsørgelsesret her i Landet, en Klasse af Udlændinge, som det neppe har været Meningen at udelukke, men som ved Reglen i § 25, saaledes som den er affattet, i Virkeligheden bliver udelukket. Det er de Udlændinge, som ere nævnte i sidste Punktum af Fredstraktaten af 1864, Artikel XIX., der lyder saaledes: „Alle de Personer, som have Indfødsret paa den Tid, da Udvekslingen af Natifitationen af denne Traktat finder Sted, bevarer den saavel i Kongeriget som i Hertugdømmerne“. Naar nogen til denne Klasse henhørende Person bosætter sig her i Landet, vil han ikke kunne erholde Indfødsret, fordi han allerede har Indfødsret. Dette er hele Motiveringen af det Ændringsforslag, som jeg har tilladt mig at stille (Spalte 1204). Det har, som sagt,